

Kdo ve?

*In ti gaji, ki spoštljivo
solncu se priklanjajo,
in ti ptički, ki dvorljivo
pesemce zanj sanjajo . . .*

*In te cvetke bujnogradne,
ki mamljivo krog dehte,
in planinice priljudne,
ki vabljivo tam bleste . . .*

*In ta veterček objesten,
ki laskaje krog pihlja:
kdo ve, kak spomin prelesten
meni vse to prisladka?*

Miroslav Kunčič.

Mir božji.

V poltjih je vzdihih vzdrhtela poljana,
kot da jo objela je roka neznana;
zazibala v sladke in mile jo sanje,
ki globlje in globlje potaplja se vanje.

Ta roka skrivnostna, vsa dobra in blaga,
dell blagoslov, da svet ne omaga
od dnevnega truda in boja, trpljenja,
pa mehko uspava ga v sen pozabljenja.

Mir božji na lahnih perutih pripluje
kot tajno božanstvo, ki v noč prisluškuje —
in kjer je boleš, se v dolino spusti
in trudnim in bolnim zatiska oči.

Prepolna so zvezd vsa neskončna nebesa —
to angelov so le iskrena očesa.
Kot dobri duh pokoj nad kočami vlada —
in kjer je on, ni več solzá, ni več jada!

Miroslav Kunčič.

